

VI

ДОЗНАВСЯ

Лягла зима. Вийшов Чіпка за царину, ходить коло землянки, голову повісивши. Дідова оселя снігом прикрита; мороз малі віконця позамуровував; двері замело, забило. Розгріб Чіпка ногами сніг, одкинув трохи, одхилив двері, увійшов у землянку. Пусто та холодно! «Нема діда, — думає Чіпка, — і землянка, така ще недавно привітна, тепла, стала холодною та неодрадною... От що робить сильний з немічним! Пани — з кріпаками... Вони й з моїм батьком таке виробляли... одібрали його від мене... я його не знаю, не бачив... покрили мою голову соромом, докорами... Прокляті!»

Вертає Чіпка у село. Іде вулицею мимо шинку; роздивляється, прислухається. Там люди сновигають; там чоловіки бідкаються своїм убожеством та лютими морозами; там молодичі сваряться через тин... Коло шинку кріпаків ціла юрба, позбивалась у купу. Крик, гук, спірка, змагання...

Одні викрикують:

— Що вони нас дурять?.. що вони над нами знущаються? Ще якісь два роки видумали?.. ще трохи?!

— А видно, що трохи, — одказують другі. — Так вони, бач, намовились, щоб не зразу свої панські руки покаляти...

— Кат їх бери, з їх руками! — озиваються треті. — Вони звикли чужими жар загібати...

— Еге ж... А тепер прийшлося своїми, так вони: хоч ще два роки!

— Так-то, видно, їм наші руки подобались, — зарішає сивоголовий дід.

— Ну, стривай! — кричить знову хтось з гарячіших: — Тільки дійде до царя чутка, що вони й його й нас дурять, — знатимуть вони! Він їх зараз у кріпаки поверне, а нас панами поробить...

— Це тоді буде, як на долоні волосся виросте, — охолоджує неймовірний.

— Чого волосся виросте? — кричить гарячий. — Скаже цар: будьте панами... ну, й будемо!

— От тоді-то буде!! — глузує неймовірний.

— Авжеж... не те, що тепер!

— Я б свого зараз, як бовкуна, застріг у санчата — та по дрова... а то тепер у хаті така холоднеча, що аж вовки виють, — каже хтось з гурту.

— Ну, вже й морози! Ще таких сю зиму й не було... — загомонів гурт.

— То чи не підемо гріться до Гальки?

— Ходім, ходім! — одказало разом кілька голосів. Юрба посунула в шинок. Чіпка пішов додому, повісивши голову, про все, що чув, роздумуючи... Прокльони клекотали в його серці, пекли його, мучили. На весну радиться Чіпка з матір'ю:

— Що, мамо, робити? дід у неволі... чи не взятись мені з ким овець пасти?

— Знаєш, сину, яка моя рада? — каже мати. — Ось покинь ти свої вівці, — не вік же їх тобі пасти... Приймайся краще коло землі. Не все ж чужим та чужим її робити. Може, як-небудь розгорюємось на скотинку: свій хліб буде. Сам хазяїном станеш. А на осінь, як

бог приведе діждати, треба й об чому іншому подумати. Я вже стара, нікчемна стала... хто в хаті порядок дасть? Слава тобі господи, і ти вже немалий... Другі твоїх літ дітей мають...

Та не слуха Чіпка матеріної ради. Степ, привілля — от що йому сниться! «Я зріс, викохався коло овець... коло них і посивію», — дума він.

На другий день пішов радитись з громадою.

Не прийняла його послуги громада. «Молодий ще, неналежний... Нам треба вівчаря старого, щоб овець не порозгублював». Так одказали Чіпці хазяйські голови і наставили вівчарем якогось діда з другого села.

Тяжко образила Чіпку громадська неправда. «Чи я не служив? чи я не годив? чи за мене яка пропажа сталася?.. І де правда? де вона? І громада, бачу, живе кривдою... Скрізь однаково...»

Вернувся він додому, трохи не плачучи. Волею-неволею треба було за плуг братись.

Закипіла в Чіпки у руках робота. Найняв плуг, волів, зорав поле, засіяв, заборонив; зійшло — як щітка! У косовицю став за косаря, — викосив дванадцять копиць сіна. Є чим овечок узиму годувати. Настали жнива — місячної ночі жне. Розгорювався десь на десять рублів; купив у зайжджого цигана стару кобилу, звозив хліб, поставив у току: отакі скирти понавертав!

Дивуються люди, що Чіпка до хазяйства такий удатний! А Чіпка, дивись, уже й хліб вимолотив, сама солома стоїть — завалив увесь город ожередами. Скоту нема. Продав Чіпка більшу половину соломи, кілька мішків хліба та восени купив корову на ярмарку.

Радіє Мотря. Коло тієї корови, як коло дитини, ходить. Ось і телятко знайшлося. І молоко своє, і сир, і маслечко. Чого ще? Є для себе, є й для людей. Продає Мотря молоко глечичок по глечичку, складає копійку де копійчки. Настягалася рублів на кілька грошей та к різдву справила Чіпці парубоцьку одежу: купила добру сиву шапку, червоного пояса, чоботи добрі юхтові. Дякує богіві, що з Чіпки вийшли люди.

Ось знову весна-красна. Чіпка так і припадає до хазяйства. Рано встає, пізно лягає, — та все в полі та в полі. Хоч не дуже радіє, та й не журиться: за роботою ніколи. Сам на себе, на свою працю всю надію покладає. Припадає до того поля, наче закохався у його... Не тільки в будень — і в свято...

— Чого се ти, сину, так унадився у те поле, що й у неділю не посидиш дома? — питає Мотря. — Чи ти, бува, не наглядів чого там?

— Еге ж, наглядів, — сміється Чіпка: — там така перепеличка!

— Ти б собі пошукав, сину, хазяйки, а мені — помочи...

Чіпка нічого не одказав; узяв шапку, вийшов а хати.

Неділя. День випав якийсь хмурий. Дощу не було, — тільки десь сонце заховалося, небо сірими хмарами обмазалось. Стали благовістити до церкви. Чіпка убрався, пішов з матір'ю. Вернулися з церкви, пообідали. Напоїв Чіпка корову, кобилу. Рано ще. Ходить він по двору, нудиться. «Хіба піти? — дума. — Піду... її не побачу, — на поле налюбуюся...»

Знявся й пішов. Перехопивсь через місток, доходить до луки. Коли чує — знову той самий голос. Він увесь затрусився, а серце — отак заходило!

— Ні, постривай... тепер не так! — прошептав він: — тепер незчуєшся, звідкіля й лихо складеться!.. — Постояв ще трохи, послушав та присів у борозну і тихо, як той злодій,

порачкував на голос.

Дівчина сиділа на обніжку, на зеленій траві, та плела вінок з ромену, сокирок, трав'янок і других польових квіток, що тут же недалеко на луці розстигались чудовим цвітним килимом, напували пахощами повітря. Вона сиділа спиною до того місця, звідкіля підкрався Чіпка. Кругом неї обсіпано було квітками, натрушено травою: повна фартушина того польового добра розстигалась на колінах. Дівчина знай опускала туди то одну, то другу руку, витягала квіточку по квіточці, підбирала один колір до другого, сплітала докупи, перев'язуючи гнучкими Петровими батогами. Одначе робота ця забрала не всі її думки: дівчина стиха співала... Тихенький подихав вітер, шевелив її невеличкими чорними кучерями, що повибивались на висках з товстої та довгої коси, маяв червоною широкою стьошкою, заплетеною в косу, і розносив по полю журливу пісню... По сумному голови, по задуманому личку можна було помітити, що дівчина не жила без лиха...

— Здорова була! — гукнув їй на саме ухо Чіпка, скравшись з-за спини.

Дівчина кинулась, затряслася; схопилась, щоб утікати, та, висипавши на землю квітки з фартушини, похопилася; знову опустила на траву і стала обома руками гарбати й кидати назад у фартушину польове добро.

— А куди ти тепереньки втечеш від мене? — пита її Чіпка.

— Я й тікати не буду... — перевівши дух, одмовила вона та й підвела на його свої оксамитні очі. — О-ох... та й злякав же ти мене... хай тобі!

Од іскристого погляду, од її голосу, свіжого та дзвінкого, — так і звився Чіпка. «А хороша ж яка!.. а люба та мила!..» — промелькнуло у його в думці. Він стояв перед нею мовчки та милувався такою вродливою красою. Мовчала й вона, підбирала квітки. Він осмілився — сів поруч з нею.

— Що це буде? — обізвався перший, показуючи на недоплетений вінок.

— Хіба не бачиш? — вінок! — аж скрикнула. Знову замовкли обоє. Він схилився біля неї трохи на лікоть та скося поглядав на її личко, що від такої несподіваної тривоги зашарілось, здається — пашіло полум'ям. Вона підбирала квітки та зв'язувала у невеличкі пучечки одномасних кольорів. Навкруги тихо, гарно, зелено; тільки буйні жита стиха шурчали довгими колосками, мов розмовляли з собою; од квіток пахощі разом з повітрям втягались грудьми — і легко й мило було дихати...

— Се твоє поле? — трохи згодом, якось боязко, спитала вона Чіпки, не одриваючи очей од вінка.

— Моє.

— І хліб твій?

— Мій.

— І то, під гаєм, твоє?

— Моє.

— А я ту місцину найдужче люблю... Бач, які на ній гарні квітки ростуть.

Чіпка не потрапив, що їй одмовити, — та замість того уставивсь на неї очима. Розмова перервалася. Хвилина... дві... Чіпка не спускає з неї очей.

— Чого ти дивишся на мене? — обізвалася вона, скинувши на його погляд. — Дивись — яку моду вигадав... мов з'їсти хоче...

Чіпка не одриває очей. Так йому мило дивитися на неї!

— Не дивись! — скрикнула вона та й затулила йому очі своєю рукою.

Чіпка — сам не свій... так йому любо, що вона доторкнулася до його виду своєю біленькою, пухкенькою рукою... Здається, якби можна, так би й гамкнув за мізинчик-пальчик, що світився навпроти світа, як рожева квітка... Вона в одну мить прийняла руку. Він знову, осміхаючись, уп'яв свої очі.

— Не дивись! чуєш?.. а то повернуса! — Та взяла справді й повернулася до його спиною.

Чіпка, як мала дитина, переліз на другий бік, — та все-таки заглядає в вічі.

— А-а-а, осоружний... причепа! не дивись, кажу! не дивись! — Та давай його вінком по голові й по виду бити.

«Бий, — дума Чіпка, — бий дужче... бий хоч цілий вік так, тільки не прогонь від себе... Мені так любо та мило з тобою!»

Вона тріпала об його вінок, а він тільки осміхався... Вінок швидко розсипався; голівки од квіток поодлітали; бадилля вона кинула геть у траву і зацокотала:

— Бач, що ти наробив? Бач, що? Бач?! — Та, згорнувши попід ліктями свої білі руки, — сама вже послала йому бісики очима...

Чіпка не видержав. Як кіт на мишу, — так він кинувся на неї; міцно-міцно здавив її цупкими руками, вліпивши в щоку такий поцілунок, що аж виляски роздалися, наче хто удрав долонею з усієї мочі.

— Пу-у-сти... пу-у-сти-и! — закричала дівчина, пручаючись. Він її ще міцніше пригортав, поки вона, випручавши руку, не мазнула його по виду...

Тоді він випустив.

— Ну, та й удрала ж, — аж закрутило в носі! — каже він, скривившись.

— А чого ж ти лізеш, безстиднику? Рад, що саму дівчину застукав на полі, то вже й лізе!.. — каже вона. А в самої очі — так і сміються, так і грають!

— Дурна ти... хіба що?

— Як що? Он, послинив... ве-е! — та й стала витирати рукавом щоку.

— Не одкусив же, — сміється Чіпка.

— Ото б добре, якби одкусив... Тоді я тобі й очі видрала.

— Якби подужала.

— Тоді б побачив...

Розмова знов унишкла. Вона кудись геть-геть дивилася, а він — на неї. Повінув вітрець; розірвав димчасту хмарку, що застувала сонце; воно з-під неї виплило у своїй пишній красі і обдало їх хвилями блискучого світу, наче гарячим золотим дощем осипало. Жита зашамотіли, піднімаючи догори свої похилені колоски.

Дівчина прямо глянула Чіпці у вічі; якраз стрілася з його очима та, спустивши вниз довгі й густі вії, запитала:

— Де ти був, що так довго тебе не видно було? чому ти сюди не приходив?

— Ніколи було, — не признається Чіпка, а сам собі подумав: «Чому я її не зустрічав тут?» —

— Що ж ти робив? — вона йому.

- Коло хазяйства...
— А в тебе земля ще де є?
— Ні, нема.
— А хата є?
— Є.
— А батько та мати? брати та сестри?
— Одна мати.
— Де ж ти живеш?
— У Пісках. А ти де?
— Тобі навіщо?
— А ти ж мене питала...
— Нащо ж ти розказував?
— Скажи хоч: як тебе зовуть?
— Так, як хліб жують...
— Чия ти?
— Батькова та материна...
— Чудна ти!

Він приліг грудьми на землю, підпер своє лице обома руками під щоки та пильно-пильно задивився на неї.

- Чи ти справді налагодився мене з'їсти?.. Чого ти витріщив очі?
— Бо хороша дуже...

Вона осміхнулася, навела на його свої чорні очі — гладила ними, вабила...

- Іди вже собі додому... Чого ти прийшов?.. ковтнуть хоче! не дав вінка доплести...
— Нащо ж ти побила?

— Чого ж ти ліз, безстиднику? Геть собі!.. — та як пихорне його руки своїми, — так Чіпка й клюнув носом у зелену траву. Вона зареготалася молодим та дзвінким сміхом, мов хто срібло розкотив по золотій тарілці.

Не вспів Чіпка підняти голову, коли чує, щось гукає:

«Галю!.. Галю!.. Галю!..»

Дівчина кинулась, стрепенулася. Чіпка дивиться то на неї, то в той бік, звідкіля вчувся голос.

- Хто то? — питає він.

— Не знаю! — промовила вона. Та як сполохнута перепелка, разом зірвавшись з гніздечка, прожогом пурхає вгору, — так вона одскочила від його і — тільки оком моргнути — майнула подовж жита.

Чіпка підвівся, встав, випрямився, не спускав її з очей... Вона, як вихор, мчалася густим житом — воно тільки розлягалось за нею, як розлягаються хвилі під натиском дужої руки, що керує човном. Далі та далі, пролинувши через квітучу луку, вона піднялась на гору, стала з очей зникати... Чіпка підтюпцем побіг собі в догоню за нею... Вона окрилася за горою. Він напружив ноги, наче доганяв злодія; мчався стрілою; миттю вискочив на гору, перевів дух, глянув на долину — і йому в вічі кинулось ось що. Коло хутора, гін, може, зо двоє від гребеня того самого згірка, на котрім стояв він. під двором

стояла натоптувана жінка, наставивши руку над очима від сонця, та на всю околицю гукала Галю. Дівчина бігла прямо до жінки та ще здалека озивалася: «Чого ви? Я — ось! Ось-осьо — за-раз!.. зараз...»

Незабаром вона опинилася коло жінки, та разом обидві й пішли у двір.

— Ну, тепер же і я знаю, чия ти! — промовив голосно Чіпка і весело повернув назад.

Після того — не пізнати Чіпки: з лица спала давня туга, очима не виглядав смуток; став він веселіший, привітніший; іноді можна було й пісню почути від його. Щастя його манить до себе, пестить, голубить доброю надією; світ йому любо усміхається, хоч і бачить він у йому лиха багато, плачу, лементу... Він тепер дивиться на його не злим оком; прислухається чутким серцем; хочеться йому увесь мир обняти, втерти йому сльози, утихомирити горе...

Повернеться він до себе думкою, чує, як у голові борюкається острах з надією: то надія подужує острах, то острах — надію. Оже надія все-таки зверху! «А може... всього на світі буває! Часом убогий покохає багачку, а багачка убогого, та й поберуться...» А страх знову сполохне надію: «Може, москаль її панові судовому кохає... не попусти, боже! зав'яне, помарніє свіжий квіт її вроди під холодним, жовтим поглядом судовика... погаснуть ясні очі, поблекнуть рожеві уста... захляне душа... Не доведи, господи! не одна душа згине, а разом аж дві! А може... — проривається наверх-таки надія: — щастя, як трясця...» І очі в його засяють радістю; серце затрепече в грудях вільніше...

З того часу — поле як причарувало його. Перебуде день, два — та й іде... «Може, хоч здалека побачу, коли не доведеться побалакати...» Ходить по полю, з ниви на ниву, від шляху до гори, від гори до шляху; всюди никає, до всього додивляється. «Отут її вперше забачив... осьдечки вінок плела... ось та місцина, де сиділи... сюди тікала... а це, видно, недавно ходила, бо свіжий слід...» Дивись — не стямився й звідки — вихопилась та й почимчикувала житами — тільки одежа матнається. Чіпка помітив — берегтися стала.

— Ач, утекла!.. — мовить він голосно. — Ген-ген уже... за горою... Ну, та й дівчина ж! І вертає він назад у Піски, радий та веселий, що хоч здалека побачив.